

USA se s porážkou nemohou vyrovnat

 infokurýr.cz/n/2023/10/12/usa-se-s-porazkou-nemohou-vyrovnat

kurýr

12. října 2023

Spojené státy jsou na Ukrajině poraženy

Dalo by se říci, ještě přísněji, že hledí porážce do tváře. Obě formulace však nejsou vhodné. USA se nestaví čelem k realitě. Raději se na svět dívají zkreslenou optikou svých představ. Spěchají po cestě, kterou si zvolili, a přitom odvracejí zrak od topografie, kterou se pokoušejí projít. Jeho jediným vodítkem je záře vzdáleného přeludu. Toto je jeho vůdčí hvězda.

Není to tak, že by Amerika byla cizinka, kterou lze porazit. Je to velmi známé: Vietnam, Afghánistán, Irák, Sýrie – ve strategickém smyslu, i když ne vždy ve vojenském smyslu. K této široké kategorii bychom mohli přidat Venezuelu, Kubu a Niger. Tato bohatá zkušenost frustrovaných ambicí neosvobodila Washington od zakořeněného zvyku potlačovat porážku. Ve skutečnosti USA získaly velký inventář metod, jak toho dosáhnout.

Definování a určení porážky

Než prozkoumáme tyto metody, ujasněme si, co rozumíme pod pojmem „porážka“. Jednoduše řečeno, porážka je neschopnost dosáhnout cílů – za přijatelnou cenu. Termín také zahrnuje nezamýšlené nepříznivé důsledky druhého řádu.

č. 1. Jaké cíle sledoval Washington, když sabotoval minský mírový plán a otočil se chladným ramenem k následným ruským návrhům, provokoval Rusko překročením jasně vymezené červené čáry, prosazoval členství Ukrajiny v NATO, stavěl raketové baterie v Polsku,

Rumunsko zformovalo a přeměnilo ukrajinskou armádu na mocnou sílu umístěnou na linii kontaktu v Donbasu, připravenou napadnout Moskvu nebo ji přesvědčit, aby podnikla preventivní akci?

Základna amerického námořnictva v Deveselu, Rumunsko, místo Aegis Ashore Ballistic Missile Defense System, 2019: (námořnictvo USA, Amy Forsythe, Public domain)

Cílem bylo buď uštvědit ponižující porážku ruské armádě, nebo alespoň vynaložit tak vysoké náklady, že byl pod Putinovou vládou vytažen kobereček.

Rozhodujícím, doplňkovým rozměrem strategie bylo uvalení ekonomických sankcí tak přísných, že způsobily implozi křehké ruské ekonomiky. Společně by vytvořili akutní nouzovou situaci, která by vedla ke svržení ruského prezidenta Vladimira Putina, ať už prostřednictvím kabaly odpůrců (s nespokojenými oligarchy na špičce kopí) nebo prostřednictvím masových protestů.

Vycházel z fatálního předpokladu, že Putin je absolutní diktátor provozující one-man show. Spojené státy předvídaly jeho nahrazení poddajnější vládou, připravenou hrát ochotnou, ale okrajovou roli na evropské scéně a nehrát již roli jinde. Hrubými slovy jednoho moskevského úředníka: „nájemník na globální plantáži strýčka Sama“.

Č. 2. Zkrocení a domestikace Ruska bylo považováno za zásadní krok v nadcházející velké konfrontaci s Čínou, která byla popisována jako systémový rival americké hegemonie. Teoreticky by tohoto cíle bylo možné dosáhnout buď odlákáním Ruska od Číny (rozdělením a podřízením), nebo úplnou neutralizací Ruska jako světové velmoci svržením jeho tvrdohlavého vedení. První přístup nikdy nepřesáhl několik letmých, chabých gest. Všechny páky byly nastaveny na posledně jmenované.

Ne. 3. Válka o Ukrajinu, která by svrhla Rusko, by měla pro Spojené státy následující vedlejší účinky: a) Upevnění atlantické aliance pod kontrolou Washingtonu, rozšíření NATO a otevření nepřeklenutelné propasti mezi Ruskem a zbytkem Evropy; které by zůstaly na místě v dohledné budoucnosti; b) ukončení velké závislosti Ruska na energetických zdrojích; c) Náhrada dražším zkapalněným zemním plynem a ropou ze Spojených států, což by zpečetilo status evropských partnerů jako závislých ekonomických vazalů. Pokud by to druhé bylo pro jejich průmysl zátěží, pak ano.

Grandiózní cíle nastíněné v č. 1 a č. 2 se jasně ukázaly jako nedosažitelné – dokonce fantastické – holá pravda, kterou si americké elity dosud neuvědomily. Cíle uvedené v č. 3 jsou cenami útěchy se sníženou hodnotou. Tento výsledek byl z velké části, ne-li zcela, určen vojenským selháním na Ukrajině.

Nyní jsme blízko k závěrečnému dějství. Vychvalovaná protiofenzíva Kyjeva selhala – za obrovské náklady pro ukrajinskou armádu. Bylo vykrváčeno masivními ztrátami pracovní síly, zničením většiny jeho

pancíře a zničením životně důležité infrastruktury.

Ukrajinský ministr zahraničí Dmytro Kuleba a ministr zahraničí USA Antony Blinken položili 6. září pamětní věnec na hřbitově v Kyjevě (Department zahraničí, Chuck Kennedy, Public Domain)

Elitní západem vycvičené brigády byly zničeny a nezbyly žádné zálohy, které by bylo možné vrhnout do bitvy. Navíc tok zbraní a munice ze Západu se zpomalil, protože americké a evropské zásoby došly (např. 155mm dělostřelecké granáty).

Nedostatek je umocněn nově objevenými zábranami ohledně zásobování Ukrajiny moderními zbraněmi, které se ukázaly být extrémně zranitelné vůči ruské palbě. To platí zejména pro tanky: německé tanky Leopard, britské tanky Challenger, francouzské tanky AMX-10 RC, stejně jako bojová vozidla (CFV), jako jsou americké tanky Bradley a Stryker.

Grafické obrázky vyhořelých trosek v ukrajinské stepi nejsou reklamou na západní vojenskou techniku nebo zahraniční prodej. Z toho plyne zpoždění v dodání slíbených Abramů a F-16 do Kyjeva, aby je nepostihl stejný osud.

Iluze možného úspěchu

Iluze případného úspěchu na bitevním poli (se zamýšleným úbytkem ruské vůle a kapacity) spočívá na mylné představě, jak měřit vítězství a prohry.

Americké vedení, vojenské i civilní, se drží modelu, který zdůrazňuje kontrolu nad územím. Ruské vojenské myšlení je jiné. Důraz je kladen na zničení nepřátelských sil pomocí jakékoli strategie, která vyhovuje převládajícím podmínkám. Poté, co ovládnou bojiště, mohou prosadit svou vůli.

Agresivní taktikou Ukrajinců je vrhat své zdroje do boje v nelítostných taženích za vyhnání Rusů z Donbasu a Krymu.

Protože se jim nepodařilo dosáhnout průlomu, pozvali se k opotřebovací válce – k velké škodě. Následoval poslední pokus letos v létě, který se ukázal jako sebevražda. Tím hráli do karet Rusům. Zatímco se tedy pozornost soustředí na to, kdo okupuje tu či onu vesnici na frontě Záporoží nebo v okolí Bachmutu, skutečný příběh je ten, že Rusko kus po kuse rozebralo přebudovanou ukrajinskou armádu.

Sumy, Ukrajina, po útoku ruského dronu 3. července (Národní policie Ukrajiny, Wikimedia Commons, CC BY 4.0)

Z historického hlediska existují dvě poučné analogie. V posledním roce 1. světové války zahájilo německé vrchní velení v březnu 1918 odvážnou kampaň na západní frontě, operaci Michael, za použití celé řady inovativních taktik (včetně komand a plamenometů vybavených stormtrooperů) k proražení spojeneckých linií. Po počátečních úspěších, které je přenesly přes Marnu a vyústily ve velmi vysoké ztráty, se ofenzíva zastavila, což umožnilo spojencům přemoci jejich vyčerpané síly, což vedlo ke konečnému kolapsu v listopadu.

Větší význam má bitva u Kurska v červenci 1943, ve které se nacisté po katastrofě u Stalingradu mohutně pokusili znovu získat iniciativu. Po několika pozoruhodných úspěších při prolomení dvou sovětských obranných linií se krátce před cílem vyčerпали. Tato bitva otevřela dlouhou, krvavou cestu do Berlína.

Němečtí vojáci se zastavili během bitvy u Kurska. (Federální archivy, Wikimedia Commons, CC BY-SA 3.0 de)

Ukrajina dnes utrpěla obrovské ztráty ještě většího (proporcionálního) rozsahu, aniž by dosáhla významných územních zisků, a není ani schopna dosáhnout první vrstvy Surovikinovy linie. Šestisetisícové ruské armádě, která má stejné zbraně jako ty, které Ukrajině poskytl Západ, se tak otevírá cesta k Dněpru a dále. Moskva tak dokáže využít svou rozhodující výhodu do té míry, že může diktovat podmínky Kyjevu, Washingtonu, Bruselu a dalším.

Bidenova administrativa ani jejich poslušné evropské vlády nic takového neplánovaly. Vaše odpoutání se od reality to učiní ještě více matoucím – a rozzuřeným. Protože nemají žádné nápady, budou se plácet. Jak budou reagovat, není jisté. Jedna věc, kterou můžeme s jistotou říci, je, že kolektivní Západ, a zejména Spojené státy, utrpí velkou porážku. Vyrovnat se s touto pravdou bude tím nejdůležitějším úkolem.

Zde je nabídka možností, jak se s tím vypořádat:

Předefinujte, co znamená porážka, vítězství, neúspěch, úspěch, ztráta a zisk. Existuje nový příběh přizpůsobený těmto termínům:

- Rusko prohrálo soutěž, protože hrdinská Ukrajina a neochvějný Západ mu zabránily dobýt, okupovat a znovu integrovat celou zemi.
- Naproti tomu Švédsko a Finsko se formálně připojily k americkému táboru vstupem do NATO. To komplikuje strategické plány Moskvy, protože je nucena rozmístit své síly přes širší frontu.
- Rusko je na světové scéně politicky izolované. Je to proto, že Severní Amerika, Evropa EU/NATO, Japonsko, Jižní Korea, Austrálie a Nový Zéland podpořily ukrajinskou věc. Žádná další země nesouhlasila s uvalením ekonomických sankcí; „svět“ nezahrnuje Čínu, Indii, Brazílii, Argentinu, Turecko, Írán, Egypt, Mexiko, Saúdskou Arábii, Jižní Afriku a další.
- Západní demokracie prokázaly nebývalou solidaritu při společné reakci na ruskou hrozbu.

Toto vyprávění již bylo prezentováno v projevech amerického ministra zahraničí Antonyho Blinkena, poradce pro národní bezpečnost Jakea Sullivana, ministra obrany Lloyda Austina a úřadující náměstkyně ministra zahraničí Victorie Nulandové. Jejich cílovou skupinou je americká veřejnost; Nikdo mimo kolektivní Západ to však nekupuje – ať už Washington tuto skutečnost diplomatického života zaregistroval, nebo ne.

Zpětně zmenšete cíle a mise

Americký ministr zahraničí Antony Blinken si 7. září prohlédl zbraně a podzemní bunkr v Kyjevské oblasti (Ministerstvo zahraničí, Chuck Kennedy, Public domain)

- Žádné další známky změny režimu v Moskvě, svržení Putina, kolapsu ruské ekonomiky, rozpadu čínsko-ruského partnerství nebo jeho fatálního oslabení.
- Mluvte o zachování integrity ukrajinského státu popíráním toho, že Donbas a Krym byly trvale odděleny od „vlasti“. Zdůrazněte, že vaši přátelé v Kyjevě jsou stále legitimními vůdci Ukrajiny.
- Zaměřte se na trvalé příměří, které by zmrazilo obě strany na stávajících pozicích, tedy de facto rozdělení à la Korea. Západní část by pak byla přijata do NATO a EU a znovu přezbrojena. Nepohodlná pravda, že Rusko by nikdy neakceptovalo příměří za těchto podmínek, je ignorována.

- Zachovejte ekonomické sankce proti Rusku, ale podívejte se na druhou stranu, když se potřební evropští partneři zapojí do podtabulkových obchodů s ruskou ropou a zkapalněným zemním plynem (většinou prostřednictvím zprostředkovatelů, jako je Indie, Turecko a Kazachstán), jak to dělali po celou dobu konfliktu.
- Zaměřte se na Čínu jako na smrtelnou hrozbu pro Ameriku a Západ a očerňte Rusko jako pouhého jeho spolupachatele.
- Zdůraznění symbolických gest, jako jsou údery pokročilých nadzvukových a hypersonických střel s plochou dráhou letu přenesených z USA, Velké Británie a Francie, které mohou zaútočit na prominentní cíle v samotném Rusku a na Krymu (s rozhodující technickou podporou amerických a dalších pracovníků NATO). Tento čin je srovnatelný s rozzlobenými fanoušky fotbalového týmu, který právě prohrál s nenáviděným rivalem, který prořezal pneumatiky autobusu, který je vezl na letiště. **Vypěstujte si amnézii**

Americký vrtulník na palubě letadlové lodi USS Midway během evakuace Saigonu, duben 1975. (DanMS, Wikimedia Commons)

Američané se stali mistry v umění správy paměti.

Vzpomeňte si na tragický šok z Vietnamu. Země se systematicky snažila zapomenout – zapomenout na vše o Vietnamu. Pochopitelně, protože to bylo ošklivé – ve všech směrech. V amerických učebnicích dějepisu je tomuto tématu věnováno málo prostoru; Učitelé to bagatelizovali; Televize to brzy přehlížela jako pozpátku. Američané hledali uzavření – a dostali jsme to.

V některých ohledech je nejpozoruhodnějším dědictvím post-vietnamské zkušenosti zdokonalení metod zpracování historie. Vietnam byl zahřívacím cvičením pro řešení mnoha nepříjemných epizod v éře po 11. září. Tato důkladná, komplexní čistka odstranila prezidentské lži, přetrvávající podvody, mysl otupující nekompetentnost, systematické mučení, cenzuru, odbourávání základních práv a překrucování národního veřejného diskurzu, který se zvrhl ve směs propagandy a vulgárních nesmyslných řečí. učinili společensky přijatelnými. „Válka proti terorismu“ ve všech jejích krutých aspektech.

Kultivovaná amnézie je řemeslo značně usnadněné dvěma širšími trendy v americké kultuře: kultem nevědomosti, ve kterém je mysl bez znalostí považována za konečnou svobodu, a veřejná etika, ve které je nejvyšším představitelům národa udělena licence. zacházet s pravdou jako hrnčič s hlínou, pokud říkají a dělají věci, díky kterým se cítíme dobře.

Ve Spojených státech je nejsilnější kolektivní vzpomínkou na americké války, že je žádoucí – a snadné – na ně zapomenout. „Show musí pokračovat“ je chápáno jako příkázání. Tak tomu bude, až se ve zpětném zrcátku podíváme na zdevastovanou Ukrajinu.

Pěstování amnézie jako metody vyrovnávání se s bolestnými národními zkušenostmi má vážné nevýhody. Za prvé výrazně omezuje možnost čerpat z toho poučení.

Po bezvýsledné korejské válce, ve které Spojené státy utrpěly 49 000 obětí, ve Washingtonu zaznělo: Už nikdy více válka na asijské pevnině.

Ale o méně než deset let později byly USA po kolena na rýžových polích ve Vietnamu, kde USA ztratily 59 000 lidí.

Po tragickém fiasku v Iráku byl Washington stále pekelně zaměřen na okupaci Afghánistánu a nastolení podobné demokracie západního typu z hlavně pušky ve dvacetiletém úsilí.

Tyto frustrované projekty nezabránilly USA v intervencích v Sýrii, kde se jim opět nepodařilo přeměnit neukázněnou, mimozemskou společnost v něco, co se jim líbilo – i když to zašlo tak daleko, že s ní uzavřelo tiché partnerství místní odnož al-Káidy. . Jak ukázal Kábul, Spojené státy se z rozpadu Saigonu nepoučily ani poučení o tom, jak organizovat spořádanou evakuaci.

Američtí výsadkáři se připravují na nástup do letadla na mezinárodním letišti Hamída Karzáiho během evakuace Kábulu, 30. srpna 2021. (Americká armáda, Alexander Burnett, Public domain)

Přinejmenším by se dalo očekávat, že rozumný člověk si uvědomí důležitost jemného porozumění kultuře, společenské organizaci, zvykům a filozofickému přesvědčení země, kterou se Spojené státy snažily znovu vybudovat. USA tuto elementární pravdu zjevně nepřijaly. Naprostá nevědomost USA o všem, co se týká Ruska, je vedla k fatálnímu chybnému posouzení všech aspektů ukrajinské aféry.

Další na řadě: Čína

Ukrajina zase neochlazuje své nadšení pro konfrontaci s Čínou. Odvážný, ale v žádném případě nepřesvědčivý podnik, který se etabloval jako ústřední bod oficiální národní bezpečnostní strategie Washingtonu.

Vysocí představitelé Washingtonu otevřeně předpovídají nevyhnutelnost totální války do konce desetiletí – bez ohledu na jaderné zbraně.

Navíc z americké perspektivy hraje Tchaj-wan stejnou roli jako Ukrajina. Po vyprovokování multidimenzionálního konfliktu s Ruskem, který ve všech ohledech selhal, se tedy Spojené státy urychleně zavazují použít téměř stejnou strategii proti ještě hrozivějšímu nepříteli. Dalo by se to popsat jako to, čemu Francouzi říkají *fuite en avant* – let vpřed. Jinými slovy: pojďme! Jsme na to připraveni.

Pochod do války s Čínou popírá všechny konvenční moudrosti. A konečně, země nepředstavuje žádnou vojenskou hrozbu pro bezpečnost nebo základní zájmy Spojených států. Čína nemá žádnou historii budování impéria nebo dobývání. Čína je zdrojem velkých ekonomických výhod díky úzkým směnám, z nichž mají prospěch obě strany.

Co tedy ospravedlňuje rozšířený názor, že křížení mečů je nevyhnutelné? Rozumné národy se nezapojí do potenciálně katastrofické války, protože Čína, prohlášená za nepřítele č. 1, staví radarové varovné stanice na písečných atolech v Jihočínském moři? Protože prodává elektromobily levněji? Protože její pokrok ve vývoji polovodičů by mohl překonat pokrok Spojených států?

Kvůli zacházení s etnickou menšinou v západní Číně? Protože následuje příklad USA a financuje nevládní organizace, které zprostředkovávají pozitivní obraz své země? Protože se zabývá ekonomickou špionáží, stejně jako Spojené státy a všichni ostatní? Protože pluje balón nad Severní Amerikou (což minulý týden prohlásil generál Mark Milley, předseda sboru náčelníků štábů, za neškodné)?

Žádný z těchto důvodů není přesvědčivým důvodem ke konfrontaci. Pravda je mnohem jednodušší – a mnohem znepokojivější. USA jsou Čínou posedlé, protože tato země existuje. Stejně jako K-2 je to výzva, protože Spojené státy musí dokázat ostatním, ale především sobě, že tuto výzvu dokážou překonat. To je skutečný význam vnímané existenční hrozby.

Přesun těžiště z Ruska v Evropě do Číny v Asii je méně mechanismem vyrovnání se s porážkou než patologickou reakcí země, která tváří v tvář nepříjemnému pocitu slábnoucích schopností nemůže dělat nic jiného, než se naposledy pokusit o sebezáchovu. porážka dokazuje, že na to stále má – protože život bez tohoto vznešeného sebeobrazu je nesnesitelný.

Ve Washingtonu je dnes považováno za neortodoxní a troufalé tvrdit, že ukrajinská záležitost by měla být tak či onak uzavřena, aby se připravila na skutečně historickou soutěž s Pekingem. Znepokojující skutečnost, že nikdo z významných představitelů zahraniční politiky země neodsoudil tento nebezpečný obrat k válce, podporuje teorii, že spíše než racionální úvahy vedou Spojené státy k odvratitelnému, potenciálně katastrofickému konfliktu hluboké emoce.

Společnost reprezentovaná celou politickou třídou, která není zklamaná touto vyhlídkou, může být právem považována za hlavní důkaz toho, že je kolektivně bez pantů.

Amnesia může posloužit k tomu, aby naše politické elity a americký lid obecně ušetřily akutní nepohodlí spojené s přiznáním chyb a porážek. Tomuto úspěchu však neodpovídá srovnatelný proces mazání paměti v jiných zemích.

V případě Vietnamu měly USA to štěstí, že jejich dominantní postavení ve světě mimo sovětský blok a ČLR jim umožnilo zachovat si respekt, postavení a vliv.

Nyní se však věci změnilly. Relativní síla Spojených států zeslábla ve všech oblastech a silné odstředivé síly po celé zeměkouli vedou k rozptýlení moci, vůle a vyhlídek mezi ostatní státy. Fenomén zemí BRIC je konkrétním ztělesněním této reality.

Výsadní práva Spojených států se zmenšují, jejich schopnost utvářet globální systém podle svých představ a zájmů je stále více zpochybňována a diplomacie odměny jsou nabízeny v rozsahu, který, jak se zdá, převyšuje jejich současné možnosti.

USA se diví.

Autor: Michael Brenner je profesorem mezinárodních vztahů na University of Pittsburgh. mbren@pitt.edu